

РЕШЕНИЕ

№ 934

гр. София, 14.02.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 17 състав,
в публично заседание на 30.01.2023 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Искра Гърбелова

при участието на секретаря Грета Грозданова, като разгледа дело номер **7249** по описа за **2022** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на 226 от АПК във вр. чл. 145 – чл. 178 от Административно-процесуалния кодекс (АПК), във вр. с чл. 172, ал. 5 от Закона

Образувано е по жалба на Н. Г. Д., ЕГН: [ЕГН] депозирана чрез адв. Р. Р. - САК, с адрес: [населено място],[жк][жилищен адрес] срещу наложена принудителна административна мярка /ПАМ/ - преместване на пътно превозно средство – лек автомобил марка „В.” с регистрационен [рег.номер на МПС] , без съгласието на неговия собственик, когато превозното средство е паркирано в нарушение на чл.28, ал. 1 т. 2 от Наредба на Столичен общински съвет за организация на движението на територията на Столична община /НОДТСО/, наложена на 13.07.2022 г. от Б. Р. на длъжност служител на Столичен инспекторат към Столична община, сл. карта 142.

В сезиращата съда жалба се излагат аргументи за незаконосъобразност на оспорения акт. Твърди се, че същата е наложена от лице при липса на компетентност, липса и на мотиви, което съществено затруднява и ограничава правото на защита. Оспорва се обстоятелството лекия автомобил да е бил паркиран на детска площадка, респективно да е бил паркиран по начин, който е пречел и/или е създавал опасност или невъзможност за преминаване на другите участници в движението. Посочва се, че никъде в района, където е бил паркиран автомобила, няма поставен пътен знак, забраняващ паркирането. Посочва се, че мястото не отговаря на законовите изисквания за детска площадка и не е обозначено като такова, няма маркировка, липсват знаци и обозначения, не е налице растителен пояс, липсват сигнални светлини. В заключение е отправено искане за отмяна на оспорения акт.

В съдебно заседание жалбоподателят, редовно уведомен се явава лично и с адв Р.. Поддържа се твърдението, че ПАМ е незаконосъобразна и се иска отмяната ѝ като неправилна. Претендират се разноси по делото.

Ответникът – инспектор от Столичен инспекторат към СО – лично и чрез процесуален представител юрк. Т. изразява становище за неоснователност на жалбата. Моли за нейното отхвърляне. Претендира се присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

Съдът, като обсъди събраните по делото доказателства във връзка с доводите на страните, приема за установено от фактическа страна следното:

На 13.07.2022г. около 11 ч. автомобил марка „В.“ с регистрационен [рег.номер на МПС] , собственост на К. Р. К., управляван от жалбоподателя е бил паркиран в [населено място],[жк]пред бл. 49. На същия ден, в 11 ч. служители на „ЦГМ“ ЕАД извършили принудително преместване на посоченото МПС по разпореждане на Б. Р. инспектор „Зелени системи“ към Столичен инспекторат /СИ/. От „ЦГМ“ ЕАД е издаден фискален бон на стойност за заплатена сума от 64 лв., от които 60 лв. за принудително преместване и 4 лв. за престой на СП паркинг.

По делото са приети като доказателства, заверени копия на Заповед № СО А21-РД-95-62/11.03.2021г. на Кмета на столична община, Заповед №22-РД56-52/22.03.2022г. на директора на Столичен инспекторат към СО относно лицата, имащи право да разпореждат принудително преместване на неправилно паркирани МПС, както и документи, издадени във връзка с принудителното преместване на процесния автомобил в т.ч. и снимков материал, придружаващ изготвената докладна записка номер 012323 от 13.07.2022 г. В докладната записка е посочено, че процесното МПС е паркирано в нарушение на чл. 28, т. 7 от НОДТСО.

С представената Заповед №22-РД56-52/22.03.2022г. на директора на Столичен инспекторат, с която в изпълнение на т. 3 от заповед № РД-09-631 от 13.04.2010 г. на кмета на Столична община и на основание чл. 7, ал. 3, т. 1 от Правилника за организацията и дейността на Столичен инспекторат, са определени конкретни длъжностни лица сред които Б. Р., който съгласно т. 1.2 от заповед е упълномощен да нареждат принудително преместване на неправилно паркираните МПС в обектите на зелената система на Столична община.

В хода на съдебното производство по искане на процесуалния представител на жалбоподателя са събрани гласни доказателства, чрез разпит на свидетел С. Я. И.. От показанията на разпитания свидетел се установява, че автомобил марка „В.“ с регистрационен [рег.номер на МПС] е бил паркиран пред блок 49 в[жк]на асфалтов участък, като едната гума е качена на бордюра. Свидетелят придружил водача на автомобила до паркинг в „Д.“ да си вземе автомобила и да си плати глобата.

По делото са събрани като писмени доказателства Акт № 266 за общинска собственост; копие- извадка от действащия регулационен план и справка по кадастрална карта, удостоверяващи статута на терена, върху който е паркиран процесният автомобил.

Настоящият съдебен състав, като извърши цялостна проверка за законосъобразността на оспорения индивидуален административен акт на всички основания по чл. 146 от АПК, по реда на чл. 168, ал. 1 от АПК, прави следните правни изводи:

Жалбата е процесуално допустима като подадена 14-дневния преклузивен срок по чл. 149, ал. 1 АПК, от легитимирано лице, адресат на оспорваната заповед, насочена срещу акт, подлежащ на съдебен контрол.

Разгледана по същество жалбата е основателна.

Между страните не се спори, че оспорвания Н. Д. е правоспособен водач, надлежно упълномощен от собственик на автомобил марка „В.“ с регистрационен [рег.номер на МПС] . Според ответника същият е управлявал посочения автомобил, като на 13.07.2022 г. около 11ч. паркирал посоченото МПС на терен, който е детска площадка. За така паркираното МПС, на 13.07.2022 г. в 11 часа, с разпореждане в устна форма издадено от Б. Р., служител на Столичен инспекторат към СО, е била приложена ПАМ "преместване на паркирано моторно превозно средство без знанието на неговия собственик или на упълномощен от него водач".

Представена е докладна записка номер 012323 от 13.07.2022 г., изготвена от Б. Р., служител на Столичен инспекторат към СО, до директора на Столичен инспекторат. В нея е посочено, че на 13.07.2022 г. в 11 часа лицето е разпоредило принудително преместване на МПС, марка „В.“ с регистрационен [рег.номер на МПС] , паркирано в [населено място],[жк]пред [жилищен адрес] в нарушение на чл. 28, ал. 1, т. 7 от НОДТСО.

При извършената служебна проверка на законосъобразността на оспорената ПАМ, на основанията посочени в чл. 146 от АПК, съдът намира, че същата не е приложена от компетентен орган.

В закона не е посочено изрично кой е административният орган, оправомощен да наложи процесната ПАМ, при което следва да се приеме, че същият трябва да е от кръга на субектите по чл. 168, ал. 1 от ЗДвП и чл. 120 от НОДТСО. Нормата на чл. 168, ал. 1 от ЗДвП регламентира правото на длъжностни лица, определени от собствениците или администрацията, управляваща пътя, да преместват или да нареждат да бъде преместено паркирано пътно превозно средство на отговорно пазене на предварително публично оповестено място без знанието на неговия собственик или на упълномощения от него водач. Разпоредбата на чл. 120 от НОДТСО предвижда, че дейността по принудително преместване на неправилно паркирани ППС, може да се осъществява и от служби за контрол, определени с писмена заповед на кмета на Столична община, издадена на основание и в изпълнение на чл. 167 и следващите от ЗДвП.

Видно от посочената по-горе разпоредби кмета на СО разполага с правомощието да определи длъжностни лица, които да прилагат ПАМ "преместване на паркирано пътно превозно средство без знанието на неговия собственик или на упълномощения от него водач". Посочената ПАМ обаче не може да бъде прилагана произволно, а само в предвидените от закона случаи (чл. 23 от Закона за административните нарушения и наказания).

Случаите, при които може да бъде приложена ПАМ "преместване на паркирано пътно превозно средство без знанието на неговия собственик или на упълномощения от него

водач" са регламентирани изрично в чл. 171, ал. 1, т. 5 от ЗДвП. Видно от тази норма посочената ПАМ може да се прилага в четири хипотези: - когато превозното средство е паркирано правилно, но обстоятелствата налагат неговото преместване (чл. 171, ал. 1, т. 5, б. "а" от ЗДвП); - когато превозното средство е паркирано в нарушение на правилата за движение на места, обозначени с неподвижен пътен знак, предупреждаващ за принудително преместване на паркирано превозно средство, както и когато създава опасност или прави невъзможно преминаването на другите участници в движението; (чл. 171, ал. 1, т. 5, б. "б" от ЗДвП); - когато превозното средство е без табели с регистрационен номер, поставени на определените за това места, или са изминали 30 дни от отнемане или връщане на свидетелството за регистрация на пътното превозно средство в Министерството на вътрешните работи(чл. 171, ал. 1, т. 5, б. "в" от ЗДвП) - паркирано и не е заплатена дължимата цена по чл. 99, ал. 3 и в случаите по чл. 167, ал. 2, т. 2 след изтичане на разрешеното време за паркиране, указано на неподвижен пътен знак (чл. 171, ал. 1, т. 5 б. „г“). Нормата на чл. 118 от НОДТСО преповтаря посочените в чл. 171, ал. 1, т. 5, б. "б" от ЗДвП хипотези, като въвежда още една допълнителна - когато ППС е паркирано неправомерно на специално обозначено място, предназначено за паркиране на ППС, превозващи хора с увреждания. Прочитът на разпоредбите налага извода, че принудителната административна мярка "преместване на паркирано пътно превозно средство без знанието на неговия собственик или на упълномощения от него водач" може да се налага само в случаите, предвидени в посочената законова норма.

Видно от Заповед № СО А21-РД-95-62/11.03.2021г. на Кмета на столична община, Заповед №22-РД56-52/22.03.2022г. на директора на Столичен инспекторат към СО, издателят на оспорената в настоящето производство ПАМ – Б. Р. - служител на Столичен инспекторат към Столична община не е оправомощена да прилага посочената ПАМ в нито една от горните хипотези. Същият е оправомощен единствено да нарежда принудително преместване на неправилно паркираните МПС в обектите на зелената система на СО.

Разпоредбите на чл. 171, ал. 1, т. 5 от ЗДвП и на чл. 118 от НОДТСО обаче не дават възможност за прилагането на ПАМ "преместване на паркирано пътно превозно средство без знанието на неговия собственик или на упълномощения от него водач", само поради факта, че същото е паркирано в обектите на зелената система на СО, ако не е налице някоя от изрично посочените по-горе предпоставки за прилагането ѝ. Нещо повече, в настоящия случай не се твърди, а и не се установява, че процесното МПС е било паркирано в обектите на зелената система на СО, а до „детска площадка“. Следователно дори в настоящия случай, да се приеме, че приложеният по делото снимков материал, удостоверява обстоятелството, че процесният автомобил е бил паркиран непосредствено до площадка за игри пред бл. 49 на[жк], то приложените по делото заповеди не могат да обосноват компетентност на издателя на процесната ПАМ за приложението ѝ. Безспорно нормата на чл. 28, ал. 1, т. 7 от НОДТСО предвижда забрана за паркиране на ППС върху зелени площи, детски и спортни площадки, но не и възможност за прилагане на процесната ПАМ при нарушаване на тази забрана. В законодателството и към момента на прилагане на ПАМ и към настоящия момент липсва предвидена възможност същата да бъде приложена спрямо МПС паркирано в обектите на зелената система на СО или детски и спортни площадки само на това основание. Д. на компетентността следва да се осъществява единствено в рамките на предвиденото в закона. В действителност кметовете на

общините имат законова възможност да делегират компетентност на службите по контрол, които да контролират правилата за паркиране на МПС в населените места. Но същите нямат законова възможност да делегират компетенции за налагане на ПАМ извън законодателно заложените материалноправни предпоставки затова. Не случайно законодателят е създал една изключителна ограниченост на ситуацията, при които е допустима тази пряко въздействаща върху правото на неприкосновеност на личната собственост мярка. Хипотезите, при които това е допустимо с оглед предписаното по чл. 171, ал. 1, т. 5 ЗДвП са четири като двете визират ситуация, при която паркираното превозно средство пречи на останалите участници или създава опасност за тях. С оглед на това фактът, че съществува забрана за паркиране върху зелените площи, детски и спортни площадки не е достатъчен за приложението на процесната принудителна мярка. В тази насока е и решението по адм. д. № 8157/2013 година, както и решение № 12776/ 23.10.2018г. на ВАС по адм.д. № 6677/2017г. Хипотезата, която евентуално би могла да намери приложение в случая, е тази, която изисква предварително да бъде оповестена чрез нарочен знак забраната за паркиране на място, при паркирането върху което се извършва принудително преместване.

Предвид всичко по-горе изложено следва да се приеме, че оспорената заповед е издадена при липса на материална компетентност на издалото я лице. Последното води до извод за нейната нищожност, която следва да се обяви. Налице е отменително основание по чл. 146, т. 1 от АПК - липса на компетентност. Нищожният акт не поражда никакви правни последици за адресатите си и за да не създава правна привидност, че съществува, при констатиране на нищожност, съдът трябва да го отстрани от правния мир чрез обявяване на неговата нищожност, което правомощие изрично е дадено на съда с разпоредбата на чл. 172, ал. 2, предложение 1 от АПК.

За пълнота следва да се изложи, че процесната ПАМ е приложена и в нарушение на материалния закон. От представените в хода на настоящето производство доказателства не се установява нито една от предвидените в чл. 171, ал. 1, т. 5 от ЗДвП хипотези за прилагането на ПАМ. Очевидно в случая не са налице хипотезите посочени в чл. 171, ал. 1, т. 5, б."а" и б."в" и б. „г“ от ЗДвП, тъй като не се твърди автомобилът да е бил паркиран правилно и да са съществували някакви обстоятелствата, наложили преместването му. От отразеното в докладната записка може да се направи извод, че същият е притежавал табели с регистрационен номер, поставени на определените за това места. Не са представени и доказателства за наличието на някоя от предвидените в чл. 171, т. 5, б. "б" от ЗДвП предпоставки за принудително преместване на МПС. В докладната записка е отразено, че процесното МПС е било паркирано в нарушение на „чл. 28, 17“ от НОДТСО. Не са представени и доказателства, от които да е видно, че на мястото от където е било преместено МПС е бил поставен неподвижен пътен знак, предупреждаващ за принудително преместване на паркирано превозно средство. Не са представени никакви доказателства за това, че автомобилът е създавал опасност или е правел невъзможно преминаването на другите участници в движението, както и, че е бил паркиран неправомерно на специално обозначено място, предназначено за паркиране на ППС, превозващи хора с увреждания или е паркирано и не е заплатена дължимата цена по чл. 99, ал. 3 или след изтичане на разрешеното време за паркиране,

указано на неподвижен пътен знак. Неоснователно се явява направеното от ответника твърдение за законосъобразност на ПАМ, единствено предвид факта, че процесното МПС е било паркирано в нарушение на чл. 28, ал. 1, т. 7 от НОДТСО. Недоказани са и изложените от процесуалния представител на ответника твърдени /и то едва в хода на устните състезания/, че паркираното МПС създавало опасност, предвид мястото, където било паркирано и риск за здравето на хората.

Наред с изложеното, съдът намира, че при издаването на процесната ПАМ са допуснати нарушения на административнопроизводствените правила, които са довели до ограничаване на правото на защита на оспорващия. Видно от чл. 168, ал. 2 от ЗДвП органите, които извършват принудително преместване на пътни превозни средства, са длъжни да укажат предварително чрез съответните знаци местонахождението на преместеното пътно превозно средство. В случая доказателства за изпълнение на това законово задължение не са представени. Не са представени и доказателства, че при налагането на ПАМ е уведомено районното полицейско управление от територията, на което е преместен автомобилът, за новото местоположение на превозното средство, каквото е изискването на чл. 171, т. 5, б."б" от ЗДвП. С оглед разпределението на доказателствената тежест в процеса съобразно чл. 170, ал. 1 от АПК ответникът е следвало да докаже изпълнението на горепосочените обстоятелства, което не е сторено.

При този изход на спора, на основание чл. 143, ал. 1 от АПК, ответника следва да бъде осъден да възстанови от бюджета си направените от оспорващия разноски по делото в размер на 10, 00 лв. - заплатена държавна такса, както и дължимо адвокатско възнаграждение на основание чл.8, ал. 3 от Наредбата № 1 от 09.07.2004г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения в размер на 1 000 лв.

По изложените съображения и на основание чл. 172, ал. 2, предл. първо от АПК, Административен съд - София град, III - то отделение, 17-ти състав,

РЕШИ:

ОБЯВЯВА, по жалба подадена от Н. Д. **НИЩОЖНОСТТА** на принудителна административна мярка по чл. 171, ал. 1, т. 5 от ЗДвП във вр. с чл. 28, ал.1, т.7 от НОДТСО "преместване на паркирано пътно превозно средство - марка „В.“ с регистрационен [рег.номер на МПС] , без знанието на неговия собственик или на упълномощен от него водач", приложена на 13.07.2022 г., с разпореждане в устна форма издадено от Б. Р., служител на Столичен инспекторат към Столична община.

ОСЪЖДА Столична община, заплати на Н. Д., сумата от 1010,00 лв. представляваща направени по делото разноси.

Решението подлежи на касационно обжалване пред Върховния административен съд по реда на АПК в 14 - дневен срок от деня на съобщението, че същото е изготвено.

СЪДИЯ: